

Severin Šali | Večerna tišina

Kako lahno je vse v svetlobi,
sijaj, ko voda se igriva
med dnevom in nočjo preliva,
odseva v meni in po sobi.

Je to pomlad že? Njeni zvoki?
Ne vidim več, zavit v prosojnost.
Vse moji se odmika roki,
potapljam v mehko se opojnost.

Pod oknom v vejah ptič prepeva.
Somrak po hribih luč ugaša.
Spokojen sem in brez odmeva.
Kdo rože k vzglavju mi prinaša?

Tako sem dvignjen iznad vsega,
zapuščam žalost in nemir;
oddaljen klic me vabi z brega,
bo miren dom — bo lep večer.